

τρόπων σου, διὰ νὰ μὴ αὐξάνωσιν αἱ λύπαι των· ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι οὐδὲν ποταπώτερον παρὰ τὸ νὰ δεικνύῃ τις ὑπερηφάνειαν πρὸς ὅσους ὑπόκεινται εἰς αὐτόν. Ἡ εὐγενὴς κυρία πρέπει νὰ ἀγνοῇ τὰς τραχείας λέξεις. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑπηρεσία εἶναι ἐναντίον τῆς φυσικῆς ἰσότητος τῶν ἀνθρώπων, πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ γλυκαίνωμεν αὐτήν. Ἡμποροῦμεν νὰ ἀπαιτῶμεν τοὺς ὑπηρετάς ἀνευ σφάλματος, ἡμεῖς οὔτινες καθημερινῶς τοῖς δεικνύομεν σφάλματα; Ὅθεν ἂς ὑποφέρωμεν τὰ ἐλαττώματά των μὲ ὑπομονήν, καὶ ἂς προσπαθῶμεν νὰ καλῆτερεύωμεν αὐτοὺς διὰ τοῦ παραδείγματός μας. Ὅταν θυμόνης ἐμπροσθεν τῶν ὑπηρετῶν σου, ὅποιον παράδειγμα τοῖς δίδεις; Διορθώσου λοιπὸν ἡ ἰδία διὰ νὰ ἔχῃς δικαίωμα νὰ ἐπιπλήττῃς αὐτούς.

Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς μὲ τοὺς ὑπηρετάς σου ἀναικτον οἰκειότητα, χρεώστεις ὅμως νὰ τοὺς βοηθῇς, νὰ τοὺς συμβουλευῇς καὶ νὰ τοὺς εὐεργετῇς ἀναλόγως τῆς καταστάσεώς σου καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν.

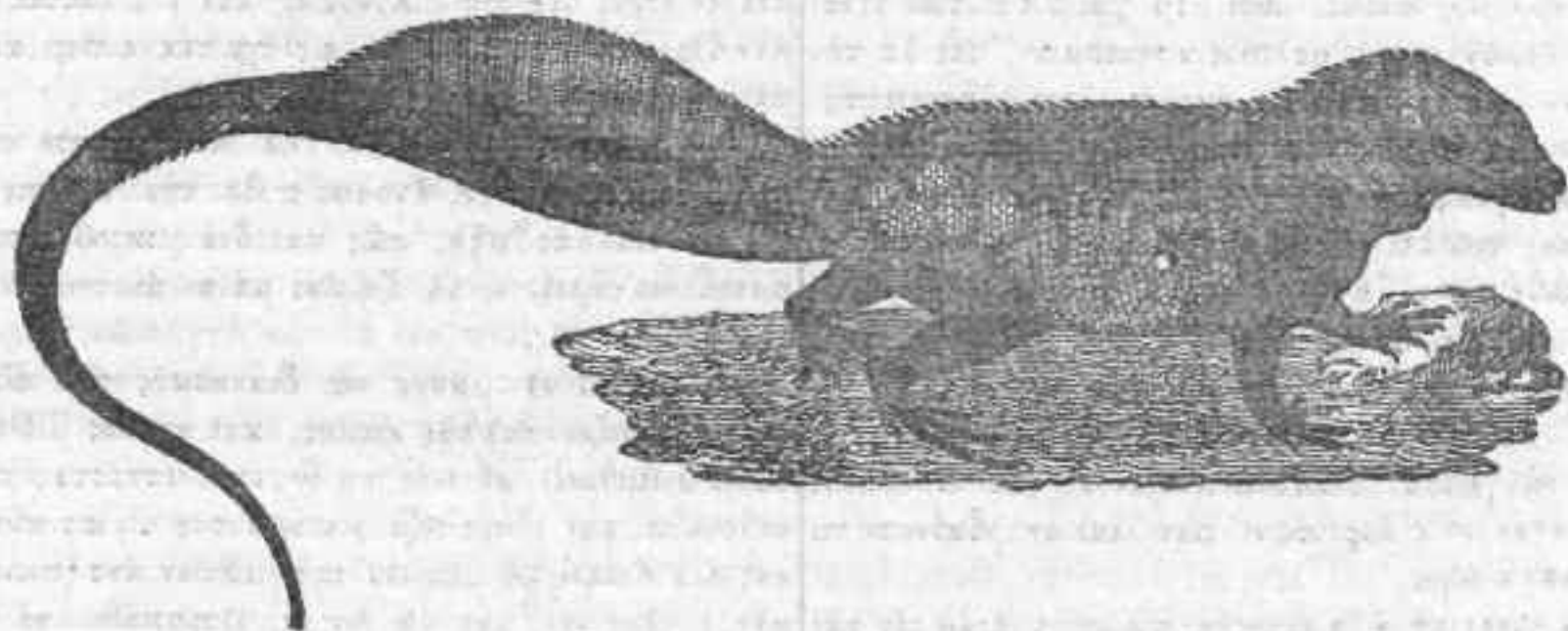
τικειμένου τούτου, ἐξ οὗ κρέμαται κατὰ μέγαν μέρος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἡ εὐτυχία τῶν γυναικῶν. Ὑγίαινε, φιλτάτη μου, σὲ ἀσπάζομαι τρυφερώτατα.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἐπὶ E. M.

ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ.

—ooo—

Ὁ βασιλίσκος τῶν ἀρχαίων ἦτο χιμαίρειόν τι τέρας, ὡς οἱ δράκοντες τῶν παραμυθίων τὰ ὅποια διηγοῦνται πρὸς ἡμᾶς αἱ παραμάναι ὅταν εἰμεθα νήπια, παραδόξους καὶ ὑπερανθρωπίνους δυνάμεις ἔχων. Εἶχε πύρινα καὶ ἰοδόλα βλέμματα, τὰ ὅποια ἅμα πίπταντα ἐπὶ σοῦ σὲ κατέφλεγον, καὶ ἐπιπτες καὶ σὺ κεραυνόπληκτος καὶ νεκρός. Οὕτω καὶ

Βασιλίσκος.

Πρέπει νὰ ἔχη τις ἐξουσίαν εἰς τὴν οἰκίαν του πλὴν γλυκεῖαν καὶ προστατευτικὴν. Δὲν πρέπει νὰ ἀπειλῇ συχνάκις τὸν ὑπηρετὴν ὅτι θὰ τὸν διώξῃ· ἀλλέως αἱ ἀπειλαί σου θὰ περιφρονῶνται. Δὲν πρέπει δὲ νὰ μεταχειρίζεται εὐκόλως τὴν βίαν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Χριστιανισμός καὶ ἡ φιλανθρωπία σοὶ διδάσκουν τὴν ἐπιείκειαν. Ἡ ἀνυπομονησία καὶ ἡ ζέσις τῆς νεότητος, ἠνωμένοι μὲ τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν, τὴν ὅποιαν συχνάκις λαμβάνουν αἱ γυναῖκες περὶ τῆς δυνάμεώς των, κάμνει αὐτὰς νὰ θεωρῶσι τοὺς ὑπηρετάς ὡς ὄντα ἄλλης φύσεως. Μὴ πίπτῃς ὅμως καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, καὶ μὴ λαμβάνῃς εὐχαρίστησιν ἀκούουσα τὰς κολακείας τῶν ὧσιν σὲ ὑπηρετοῦν. Ταιουτοτρόπως ἤθελον σὲ διοικεῖ αὐτοί. Διὰ νὰ ἀποφεύγῃς δὲ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὅποιαν ἡμποροῦν νὰ σοὶ προσενῶσιν αἱ κολακείαι αὐτῶν, συλλογίζου ὅτι εἶναι ἄνθρωποι πληρωμένοι διὰ νὰ ὑπηρετῶσι τὰς ἀδυναμίας καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν σου.

Πλὴν ἡ ἐπιστολή μου ἤδη ἐξετάθη πολὺ, καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σοὶ προσθέσω καὶ τὰς τελευταίας φρονίμους συμβουλὰς τῆς κυρίας Σαιν-λαμβέρ, ἀλλοτε λοιπὸν θὰ σοὶ γράψω καὶ ἄλλα περὶ τοῦ ἀν-

ὁ δράκων ἐνὸς παραμυθίου μὲ τὸ ὅποιον μὲ ἀπεκοίμιζεν ἡ μάμμη μου, ἐμύζα μακρὰν καπνοσύριγγα εἰς τῆς ὁποίας τὸν ἀχανῆ λουλὸν συνεχώνευσεν δι' ἐνὸς μάνου ροφήματος δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσας χιλιάδας ἀνθρώπων ὁμοῦ μὲ τὰς οἰκίας των.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, πολυμήχανος φύσει καὶ διὰ τῶν πονηριῶν του καταδαμάζων καὶ τὰ ἰσχυρότερα τῶν θηρίων, τί νομίζετε ἐσορίσθη διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐκ τῶν ἰοδόλων βλεμμάτων τοῦ βασιλίσκου θάνατον; Ἐβαλε πρὸ αὐτοῦ κάτοπτρον, εἰς τὸ ὅποιον ἅμα βλέπων τὴν ἰδίαν μορφήν ὁ καλὸς σου βασιλίσκος ἀπελιθοῦτο· διότι ἡ δύναμις τοῦ ἰοῦ ἀντανάκλωμένη ἐπέστρεφε κατὰ τοῦ θηρίου καὶ ἐκεραυνοδόλει αὐτό.

Ἀλλὰ πόθεν ἐγεννᾶτο τὸ τρομερὸν τοῦτο θηρίον; ποῖος ὁ πατήρ καὶ ποία ἡ μήτηρ;

Πατέρα καὶ μητέρα εἶχεν ἕνα· ὁ δὲ εἰς καὶ ὁ αὐτὸς γονεὺς ἦταν ἐν ὧν, ὅχι ὧν ὄρνιθος, διότι τότε θὰ εἶχε δύο γονεῖς, ἀλλὰ ὧν ἀλέκτορος ἦτοι πετεινοῦ. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι οἱ πετεινοὶ ἐτικτον κατὰ τοὺς μακκρίους ἐκείνους αἰῶνας, καὶ ὅτι ἐτικτον ὡς βασιλίσκους μόνον προάγοντα.

Ἦκουσα ποτὲ τινα ἐρωτῶντα εἰν ὑπάρχωσι